

O ŽABCE A TŘECH BRATŘÍCH

Před mnoha a mnoha lety, už je tomu hodně dávno, žil na světě statkář, který měl tři syny. Dlouho se mu docela dobře dařilo, až tu jednou zpozoroval, že si někdo zvykl chodit na jeho pole. Nějaké zvíře nebo pták den co den napadl jeho úrodu. Stařec se rozzlobil a chtěl zloděje chytit, ale nedařilo se mu to. Dokonce toho škůdce ani koutkem oka nezahlédl. To ho popudilo ještě víc. Zavolaal své tři syny a slíbil jim, že odkáže všechen svůj majetek tomu z nich, který přivede zloděje živého či mrtvého. Nejmladší z hochů se hned hlásil jako první, ale starší bratři se mu vysmáli:

"Ty? Takový hlupák? Ani se nepokoušej o štěstí. To přeje jinačím chlapíkům."

A tak nejstarší syn požádal otce o koně, ručnici a jídlo. Večer, když se na tmavě modrém nebi objevil měsíc, vypravil se na pole. Jel a jel a co nevidí? Žába seděla na roubení studně zrovna u cesty a hlasitě kvákala. Jezdec zastavil, seskočil z koně a přivázal ho ke stromu. Pak přistoupil ke studni a obořil se na žábu: "Co tady kvákáš? To nemáš nic lepšího na práci?" Žába mu odpověděla lidským hlasem: "Vezmeš-Ii mne s sebou, najdu ti toho, kdo krade na vašem poli."

"Ty tak určitě," uškíbl se jinoch a bez dlouhého rozmýšlení chytil žábu za nohu a hodil ji do vody. Sám vyskočil na koně a pokračoval v cestě. Přijel na pole a hned viděl, že už tam někdo hospodařil. Obilí poválené, klasy vyzobané, ale po neznámém zloději ani památky. Mladík se natáhl na mez, celou noc oka nezamhouřil, ale marně. Domů se vrátil unavený, rozhněvaný a s nepořízenou.

"Nu, synku. Co jsi viděl v noci na našem poli?" zeptal se ho otec. Hoch odpověděl podle pravdy, že když přišel na pole, bylo už zpustošené proklatým zlodějem, a že lupiče ani nezahlédl, i když poctivě hlídal celou noc. Stařec pokýval hlavou: "Nedařilo se ti, synku, nebudeš mým dědicem."

Následující večer přišla řada na druhého syna, aby se pokusilo své štěstí. Mladík si vzal ručnici a vak s jídlem a hned za soumraku odešel. Když byl asi v polovině cesty, zahlédl, stejně jako jeho bratr, malou zelenou žabku. Seděla na kameni nedaleko studny a kvákala, co jí hrdlo stačilo.

"Budeš zticha!" okřikl mládenec žabku. "Chci se tady trochu prospat, čeká mne perná noc."

"Vezmeš-li mne s sebou, pomohu ti," ozvala se žabka.

"Nepotřebuji tvoji pomoc," zabručel mladík a v oka mžení usnul. Žabka se rozhněvala, vytahala mu z ranečku všechny kukuřičné placky a snědla je.

Mladík se brzy probudil a když zjistil, co mu žabka provedla, rozhněval se. Chytil ji a hodil do studny. Pak se vydal na další cestu. Když došel na místo, viděl jak z pole odlétá velký pták s nádherně zbarveným peřím. Rychle strhl ručnici s ramene, zalíčil a prásk! Ale jen několik barevných per se mu pomalu sneslo k nohám. Pták uletěl. Jinoch přesto zajásal a hned vymýšlel, jak napálí otce i bratry. Pospíchal domů a už z dálky radostně volal, mávaje několika pery:

"Zabil jsem toho zloděje, který nám chodil na pole. Všechno bude moje. Já budu dědit!" Ale Benjamín, nejmladší z bratří, namítl: "Nevěřím ti, přinesl jsi jen pera, ale kde máš ptáka?" Lhář se začervenal a najednou nevěděl, co by řekl, a tak se raději rychle vytratil.

"Půjdu a chytím toho ptáka sám," prohlásil Benjamín. Vzal ručnici a jídlo a vydal se do pole. Když dorazil ke studni a spatřil kvákající žabku, sám s ní zapředel rozhovor:

"Žabko, žabičko, dám ti všechno jídlo, co mám s sebou, když mi povíš, kdo tak hospodaří na našem poli a jak ho mám chytit." Žába se zaradovala a povídá:

"Jsi dobrý hoch, Benjamine. Tvoji bratři mne neposlechli a špatně se mnou jednali. Proto nemohli splnit svůj úkol. Jsem ráda, že se všechno obrátilo ve tvůj prospěch. Na dně této studny leží kouzelný kámen. Ten ti splní každé přání." Mládenec poskočil radostí a hned se ptal: "Požádám-li kámen o krásnou ženu, splní mi i toto přání?"

"Ten malý kamínek ti může dát nejen krasavici za ženu, ale i nádherný dům, v němž budete moci až do smrti spokojeně žít," odpověděla žabka. Tu si Benjamin vzpomněl, proč vlastně přišel. Usedl do trávy, podělil se s žabkou o placky a pak se spolu vydali na pole. Sotva tam došli, přiletěl velký barevný pták a usadil se na trávě, nedaleko nich. Benjamin uchopil pevně ručnici, rychle zamířil a už-už se chystal stisknout kohoutek, když v tom okamžiku pták

zvedl hlavu a promluvil líbezným hlasem: "Nestřílej na mě, chlapče. Mohl bys zastřelit svoji nevěstu."

Benjamín údivem oněměl. Zbedl a ručníc upustil na zem. Pták přilétl až k němu a znovu promluvil: "Nejsem skutečný pták. Zlá čarodějnice mne zaklela, když jsem se nechtěla stát ženou jejího ošklivého syna." Benjamin si rázem vzpomněl na to, co si přál u kouzelného kamene a poznal, že pták, který stojí před ním, je jeho nevěsta, o níž tolikrát snil. A tak se všichni tři vydali na cestu domů.

Když otec a bratři viděli Benjamína s žabkou a podivným nádherným ptákem, nemohli údivem ani promluvit. Ještě více se podivili, když jim Benjamin řekl: "Přinesl jsem vám ptáka, a ne hrstku peří. Ten nám chodil na pole. Není to vlastně pták, ale krásná dívka, kterou zlá čarodějnice proklela za to, že si nechtěla vzít za muže jejího syna. Brzy se opět změní a bude mojí ženou. Kouzelný kámen mi slíbil ženu krasavici."

Pak se Benjamin obrátil k žabce: "Žabko, pomoz mi. Ať se zase promění v dívku."

Žabka dvakrát rychle zakučkala a hle! Pták se rozplynul a místo něho tam stála dívka, krásná až oči přecházely. A to ještě nebyl konec. Na jednu to zarachotilo, zaburácelo a kde se vzal, tu se vzal, za zády se jim objevil krásný, výstavný. Palác. Zrovna jako by ze země vyrostl.

Benjamín se oženil s dívkou krasavicí a žabka s nimi zůstala v tom velkém krásném domě. Dobře se měli a jestli neumřeli, žijí dodnes.

(O žabce a třech bratřích. Mexická pohádka. Nakladatelství a vydavatelství Panorama. Praha .1981).